

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **O. K.**,
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. JMK 80218/2017, sp. zn. S-JMK 59427/2017/OD/Př,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

1. Včas podanou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 7. 8. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. JMK 80218/2017, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 3. 2017, č. j. 216221/2016-8.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatel vozidla RZ:, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, když dne 7. 6. 2016 v 21:11 hodin v, na ulici č. p. ..., neustanovený řidič vozidla jel v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. rychlostí 61 km/hod., resp. 58 km/hod., dle toleranční odchylky. Došlo tedy k porušení povinností dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, zjištěných Městskou policií Židlochovice.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil, pouze uvedl, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu, bez bližšího odůvodnění. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.

II. Obsah žaloby

4. Předně žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože správní orgán řádně nepopsal způsob, jakým provedl hodnocení důkazů, a učinil pouze tzv. souhrnné zjištění. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí pouze uzavřel, že měření bylo provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, avšak tuto skutečnost správní orgán pouze uzavřel, aniž by tento závěr prokázal a odůvodnil. Dále se podle žalobce správní orgán nezabýval tím, zda porušení pravidel silničního provozu žalobcovým vozidlem nemělo za následek dopravní nehodu, přičemž tato skutečnost by měla za následek to, že by nebylo možné takový skutek kvalifikovat jako správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu. Dále se správní orgán nezabýval ani tím, zda byly splněny podmínky měření rychlosti městskou policií na území jiné obce, zda policie vhodným způsobem informovala veřejnost o zřízení stálého automatického technického systému měření, ani tím, zda byl použitý rychloměr ověřen. Z provedených důkazů dále není zřejmé, z čeho a jak správní orgán dovodil, že došlo k překročení rychlosti o 8 km/h v obci, na ulici č. p. ... v 21:11 hodin, ani z čeho dovodil, že v místě spáchání přestupku platí obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tj. 50 km/h. Žalobce dále namítá, že z napadených rozhodnutí není zřejmé, podle jaké časové verze příslušných právních předpisů bylo rozhodováno, neboť správní orgány ve svých rozhodnutích pouze uvádějí, že rozhodují „ve znění pozdějších předpisů“.

5. Následně žalobce namítal, že nemohla být naplněna materiální stránka správního deliktu, neboť překročení rychlosti bylo zcela zanedbatelné, a to i tehdy, pokud by bylo měření provedeno před značkou „70“. Měření před zvýšením rychlostního limitu žalobce shledává účelovým a ve zvýšení rychlosti řidičem těsně před značkou spatřuje nulovou závažnost i s ohledem na to, že ke správnímu deliktu došlo v době, kdy lze očekávat nízký nebo nulový provoz a nikdo tak nebyl ohrožen.
6. Žalobce dále žádá přezkoušení použitého rychloměru, neboť má obavy, že měření nebylo provedeno ověřeným rychloměrem, a v daném místě nebyl rychloměr použit v souladu s návodem k obsluze, když se jedná o zakřivený úsek, přičemž rychlost lze měřit pouze v úseku přímém.
7. Žalobce dovozuje, že žalovaný chybně aplikoval právní úpravu, neboť dne 1. července 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo odstraněno zavinění jakožto znak posuzovaného přestupku, a nebylo tedy postupováno podle právní úpravy, která je pro pachatele příznivější. Žalobce současně odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel, nicméně žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé.
8. Podle žalobce výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje nedostatečnou právní a skutkovou kvalifikaci spočívající v tom, že správní orgán prvního stupně ve výroku neuvedl ustanovení obsahující kvalifikaci pravidla pro výměru pokuty, z výroku není odvoditelný znak dané skutkové podstaty a nevyplývá z něj typ použitého rychloměru. Z výroku tak nelze odvodit jednoznačný závěr, zda skutečně došlo k protiprávnímu jednání, které je výrokem postihováno.
9. Žalobce nakonec poukazuje na to, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Toto ustanovení dále zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, čímž vyžaduje nesplnitelné chování provozovatele vozidla, neboť tento zpravidla není schopen ovlivnit dodržování povinností řidiče.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v rámci svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám uvedl, že žalobce měl v žalobě uvedené námitky uplatnit již v rámci odvolacího řízení před správním orgánem, avšak neučinil tak, neboť podal pouze blanketní odvolání a všechny námitky uplatnil až v řízení před správním soudem.
11. Žalovaný se domnívá, že s ohledem na spisový materiál byl skutkový stav spolehlivě prokázán a řádně odůvodněn. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy lze zjistit, jakým způsobem správní orgán došel k závěru, že v místě měření rychlosti platil rychlostní limit 50 km/h, žalovaný rovněž považuje za prokázané, že k měření došlo automatizovaným prostředkem bez obsluhy, který byl umístěn na úseku schváleném k měření. Součástí spisu je rovněž ověřovací list měřidla, z něhož je patrné, že měřidlo

v době spáchání přestupku mělo platné ověření. Ze spisu dále vyplývá i to, že spácháním přestupku k nehodě nedošlo.

12. Nová právní úprava má podle žalovaného za následek jen to, že se výše pokuty nestanovuje dle § 125c odst. 4, ale dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, ale v naprosto stejném rozpětí. Nedošlo tedy k porušení zákazu retroaktivity a dle žalovaného se jedná o účelovou námitku.
13. K námitce týkající se materiální stránky správního deliktu žalovaný sdělil, že správní orgán v řízení o správním deliktu nemusí zkoumat materiální znak přestupku, tedy společenskou nebezpečnost, když správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, k jakému porušení došlo, tedy uvedl znaky přestupku, a formální stránka deliktu byla tedy naplněna.
14. Zpochybnění účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. považuje žalovaný za účelové, když by se i tak jednalo o správní delikt, ke kterému je vázaná objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
15. Ve výroku rozhodnutí jsou dle žalovaného uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Údaj o tom, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu, nepředstavuje náležitost výroku rozhodnutí. Ve výroku je výslovně uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.
16. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona není dle žalovaného v rozporu s Ústavou, když na to lze usuzovat z konstantního názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem, k tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání, na kterém účastníci setrvali na svých stanoviscích.
18. Ze spisů vyllynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Městskému úřadu Židlochovice, odboru dopravy bylo dne 9. 6. 2016 doručeno Městskou policií Židlochovice oznámení o přestupku ze dne 9. 6. 2016, č. j. MPŽI/16073176756 (v době rozhodování správního orgánu prvního stupně ještě správního deliktu) provozovatele vozidla. Vozidlem tovární značky dne 7. 6. 2016 v 21:11 hodin v, na ulici č. p. byl spáchán přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán prvního stupně zaslal provozovateli vozidla výzvu k uhrazení částky ve výši 500 Kč, určené dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu řídil předmětné motorové vozidlo F. S., trvale bytem v a uvedl jeho doručovací adresu na území České republiky. Označený řidič byl správním orgánem prvního stupně vyzván k podání vysvětlení, které mu bylo zasláno na adresu pro doručování, kam nebylo

možno doručit, neboť adresát byl na uvedené adrese neznámý. Správní orgán prvního stupně proto věc odložil, aniž zahájil řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

19. Správní orgán prvního stupně projednal správní delikt provozovatele vozidla v příkazním řízení. Proti příkazu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 216221/2016-5 podal žalobce odpor. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2017, č. j. 216221/2016-8 uložil správní orgán prvního stupně žalobci podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatek důvodů – nedostatek důkazů

20. V první řadě žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože správní orgán prvního stupně učinil pouze tzv. souhrnné zjištění, a v odůvodnění rozhodnutí pouze uvedl výčet podkladů, na základě kterých rozhodoval, a neuvedl, jakým způsobem konkrétní skutečnost vyplývá z jakého podkladu, přičemž takové rozhodnutí není přezkoumatelné. K této námitce soud konstatuje, že jde pouze o obecnou námitku podanou bez návaznosti na konkrétní skutkovou a právní situaci.
21. Správní orgán provedl veškeré důkazy shromážděné ve správním spise mimo ústní jednání dne 28. 2. 2017, přičemž žalobce k provedení důkazů mimo jednání a k seznámení se s podklady rozhodnutí nedostavil. Žalobce v průběhu správního řízení ničeho nenamítal, a proto správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vycházel pouze z důkazů založených ve správním spise. Jak dále vyplývá i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, správní orgán hodnotil důkazy ve vzájemné souvislosti tak, aby na základě dokazování byl bez pochybností zjištěn skutkový stav. Správní orgán uvedl jasný výčet důkazů, z nichž následně vyvodil skutkový závěr.
22. Zdejší soud si dovolí poukázat na nálezný Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, ve věci sp. zn. IV. ÚS 3902/11, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že „*odvolací soud, ačkoliv v intencích § 213 a 213a o.s.ř. dokazování doplnil, v odůvodnění napadeného rozsudku (ani v nezbytném rozsahu) neuvedl, jaká skutková zjištění učinil z každého z provedených důkazů, případně konkrétně vymezených skupin důkazů, resp. myšlenkově se k nim stran této druhé alternativy co do společného hodnocení - umožňuje-li to jejich charakter a kontext - v rámci vyložení rozhodovacích důvodů nevymezil.*“
23. Z uvedené citace jasně vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi důkazy, které stojí samostatně a které je třeba samostatně posuzovat, a mezi konkrétně vymezenými skupinami důkazů, u kterých lze provést společné hodnocení, umožňuje-li to jejich charakter a kontext. V nyní posuzované věci se podle názoru zdejšího soudu jedná právě o takovou skupinu důkazů, neboť všechny jednotlivé shromážděné důkazy jsou spojené s jediným místem, jediným jednáním a jediným časovým okamžikem, přičemž je nutné je vykládat v jejich společném kontextu, jak učinil správní orgán prvního stupně. Soud proto na jeho postupu neshledává žádné pochybení, které by mělo zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

24. Nad rámec soud konstatuje, že uplatnění námitek až v podané žalobě se jeví jako účelové. Žalobce mohl námitky uplatnit již v řízení před správními orgány, avšak neučinil tak.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatek důvodů – automatizovaný technický prostředek

25. Dále dle žalobního tvrzení nebyly naplněny podmínky dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, když ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správními orgány nebylo postaveno najisto, jaké znaky musí automat naplňovat a ani nebylo v této otázce provedeno dokazování. V odůvodněních není ani obsažena konkretizace rychloměru, aby mohlo být přezkoumáno, zda jde o automat.
26. Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přešůpek, pokud porušení pravidel bylo zjišřeno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
27. Ve shodě se žalobcem lze konstatovat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Nicméně ke specifikaci takového prostředku není třeba legální definice, jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
28. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, není rozhodné to, zda se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), ani to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umístován ad hoc). Pokud je k instalaci nebo spuštění rychloměru nutná lidská činnost, neznamena to, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, ani to, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem (městské) policie. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle

kterého „správně přitom (krajský soud) poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“].

29. Ze záznamu o přestupku spolu ze dne 7. 6. 2016 vyplývá, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Údaj, o který režim měření se jedná, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu. Součástí správního spisu je ověřovací list č. 213/15, který byl v řízení proveden jako důkaz, který souhlasí s označením použitého rychloměru a jehož platnost pokrývala dobu měření. Tím bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla, jako ten který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, čímž se presumuje správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací.
30. Zdejší soud nesouhlasí s žalobcem, že by snad měl správní orgán (zcela nadbytečně) definovat znaky automatu, a pod ně pak podřazovat použitý rychloměr, neboť právě ověřovací list a radarový záznam prokazují, o který typ radaru, resp. klíčový způsob měření, se jedná. Tím pádem lze učinit závěr o tom, zda výsledek z daného měření lze subsumovat pod § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a to i s ohledem na jasnou definici poskytnutou soudní praxí. Soud tak žalobní námitku shledal nedůvodnou.
31. Nad to krajský soud opět poznamenává, že nelze přehlížet ani skutečnost, že žalobce tuto námitku vznesl až v žalobě, ačkoliv mohl nahlížet do spisu již během správního řízení a uvedenou vadu měření vytknout již tehdy. Uplatnění uvedené námitky až v žalobě nese zjevně rysy předem vykonstruované účelové procesní taktiky.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatek důvodů – nehoda jako následek přestupku

32. Jako další námitku žalobce uvádí, že se správní orgán nezabýval znakem skutkové podstaty, a to tím, zda spáchání přestupku nemělo za následek dopravní nehodu. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla). V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se však jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (překročení nejvyšší dovolené rychlosti) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
33. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby v rozhodnutí byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. zjištěno zaparkování zvnějšku nijak

nepoškozeného vozidla), v podstatě nemožná a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že „[p]ostup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „[p]ovinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproказuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti“. Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

34. Z fotografie zachycující projíždějící vozidlo žalobce a ze záznamu o přestupku rovněž nevyplývá, že by v daném úseku mělo porušení nejvyšší dovolené rychlosti za následek dopravní nehodu. Z fotografie je zjevné, že ve chvíli spáchání přestupku se auto žalobce pohybovalo plynule po vozovce (i přes porušení nejvyšší povolené rychlosti) a nelze tedy z ničeho usuzovat, že by následkem přestupku byla jakákoliv nehoda.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatek důvodů – podmínky měření rychlosti

35. Co se týče námitky, že se správní orgán nezabýval, zda byly splněny podmínky měření rychlosti obecní policií na území jiné obce a zda bylo měření rychlosti provedeno v součinnosti s Policií ČR, je nutno zejména odkázat na stanovisko Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 5. 6. 2015, jež je součástí správního spisu, a jímž byl schválen úsek pro stacionární měření rychlosti pro Městskou policii Židlochovice, když šlo o úseky navržené mj. i starostou obce, v níž se nachází předmětné místo měření – tedy na ul. Z uvedeného vyplývá, že v na ul. je místem schváleným pro měření rychlosti stacionárním měřičem, tzn. automatizovaným technickým prostředkem. Podmínkou, aby Policie ČR mohla povolit městské policii měření rychlosti, je výkon kompetencí městské policie v jí zákonem svěřeném rozsahu. Mezi to patří i místní působnost městské policie. Jestliže je součástí správního spisu povolení měřit v obci, lze presumovat oprávnění Městské policie Židlochovice k výkonu pravomoci na tomto území. Zároveň správní orgán prvního stupně jistě zná kompetence své vlastní městské policie a uzavření veřejnoprávní smlouvy mezi obcemi je mu jistě známo. Jestliže tuto skutečnost nečinil žalobce spornou v průběhu správního řízení, není důvod vytýkat žalovanému, že se jí nezabýval. Konečně ani v žalobním řízení žalobce netvrdí, že by tato smlouva nebyla uzavřena.
36. Ohledně povinnosti obecní policie informovat veřejnost o zřízení stálého automatického technického systému podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii „zákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách

do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení.“ (ŠEBESTA, Patrik. Zákon o obecní policii: Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2018-4-20]. ASPI_ID KO553_1991CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X). Jak z uvedeného tedy vyplývá, obec nebyla povinna zvlášť informovat o zřízení stálého automatického technického systému umístěním dopravní značky.

37. Skutečnost, jakým způsobem byly úseky pro stacionární měření rychlosti zveřejněny, je skutečností, která je správnímu orgánu jistě známa z jeho úřední, a proto zjevně není pro správní orgán prvního stupně nutným předmětem dokazování za předpokladu, že zákonnost měření z tohoto důvodu není zpochybněna účastníkem řízení. Správní orgán prvního stupně vycházel z důkazů, kterými bylo prokazováno spáchání deliktu, přičemž shromážděné podklady považoval za dostačující, a je třeba konstatovat, že žalobce jako účastník řízení proti nim nijak v řízení před správním orgánem prvního stupně nebrojil (ani v odvolání), ačkoliv k tomu měl dostatečný prostor a příležitost.
38. Podstatou žalobní námitky je otázka zákonnosti měření, resp. splnění podmínek pro získání klíčového důkazu – výstupu z rychloměru. K tomu je třeba uvést, že zákon pro zveřejnění rychloměru nestanoví žádné podmínky. Zřízení rychloměru mohlo být zveřejněno před řadou let např. v místním tisku a taková forma zveřejnění by byla zcela dostačující bez ohledu na to, zda se o ní nynější žalobce dozvěděl nebo ne. Soudu je však z jeho úřední činnosti známo (viz rozsudek ve věci sp. zn. 73A 45/2017), že informace o stacionárních radarech v obci Židlochovice jsou zveřejněny na webových stránkách města Židlochovice - <http://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatek důvodů – místo spáchání přestupku

39. K námitce, že žalobci není známo, kde přesně mělo dojít k překročení rychlosti a zda ke změření došlo před značkou č. B 20a („70“), nebo za touto značkou, soud uzavírá, že z údaje na fotografii zachycující projíždějící vozidlo žalobce a ze záznamu o přestupku jednoznačně vyplývá, že rychlost jízdy vozidla žalobce byla měřena v úseku o nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h a na tuto maximální rychlost byl nastaven i automatizovaný rychloměr. Správní orgány měly tedy dostatečné podklady pro učinění závěru, že v daném místě byla skutečně nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, a nebylo potřeba tuto skutečnost dále dokazovat. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v tomto smyslu pro nezaměnitelnost skutku dostačující (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33).
40. Žalobcem předložený snímek z místa překročení rychlosti (z Mapy.cz), který byl proveden v řízení jako důkaz, tzn. v na ul., taktéž nedokazuje, že by k překročení rychlosti žalobcem došlo až v místě, kde je rychlost upravena značkou č. B 20a („70“). Ze snímku předloženého žalobcem naopak vyplývá, že značka „70“ je umístěna až za místem měření, v místě měření však žalobce měl stále povinnost dodržovat maximální povolenou rychlost 50 km/h. Skutečnost, že rychloměr je umístěn na ul., je prokázána jednak z ověřovacího listu k rychloměru č. 213/15 ze dne 22. 10. 2015 a jednak ze stanoviska Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 5. 6.

2015, jímž byl schválen úsek pro stacionární měření rychlosti pro Městskou policii Židlochovice, mj. i úsek v obci na ul., kde se nachází předmětné místo, kde je instalován rychloměr, přičemž obě listiny jsou součástí správního spisu.

41. Nadto žalobcem předložený snímek z místa překročení rychlosti (z Mapy.cz) byl pořízen až dne 2. 8. 2016, tedy až necelé 2 měsíce po spáchání přestupku, když v mezidobí mohlo např. dojít k úpravě místního značení. Na základě předloženého snímku tedy není možné učinit jakékoli závěry o tom, zda se v době spáchání přestupku nacházela v místě spáchání přestupku značka č. B 20a („70“). Uvedený důkaz navíc žalobce předložil až v rámci soudního řízení, ač jej mohl předložit již v rámci řízení před správními orgány.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatek důvodů – šablonovitost

42. Zároveň namítal žalobce šablonovitost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud tento názor žalobce nesdílí. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a rozhodování v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
43. Podle názoru zdejšího soudu se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zabývá všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny a zároveň se správní orgán zabývá i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu.
44. Soud má tedy za to, že v projednávaném případě byl skutkový stav správními orgány zjištěn řádně, a výše uvedené žalobní námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nedostatku důvodů správního rozhodnutí nejsou důvodné.

Materiální stránka správního deliktu

45. Žalobce má dále za to, že nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu, neboť měření bylo provedeno před značkou č. B 20a („70“) a překročení rychlosti bylo zcela zanedbatelné (8 km/h) a navíc k němu mělo dojít ve 21:11 hodin, tedy za velmi pravděpodobně nulového provozu. Žalobce shledává měření před zvýšením rychlostního limitu účelovým a shledává nulovou závažnost v tom, pokud řidič pár metrů před zvýšením rychlostního limitu na 70 km/h jede rychlostí 58 km/h.
46. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As

237/2015-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Materiální znak obrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty obrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“

47. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
48. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány žalobce netvrdil. Jestliže žalobce tvrdí, že nemohlo nijak dojít k ohrožení bezpečnosti provozu na dané pozemní komunikaci, neboť měření rychlosti bylo provedeno před značkou „70“, tak toto tvrzení nijak nenaplnuje požadavek na „zvláštní okolnosti případu“. Stanovení rychlostních limitů vyjadřuje zájem státu na ochraně chráněných zájmů, když i nepřítis velké porušení rychlostního limitu může potenciálně ohrožovat tyto chráněné zájmy. Žalobci pak nijak nepřisluší subjektivně hodnotit, zda porušení rychlostního limitu bylo či nebylo zanedbatelné, neboť v případě porušení stanovené rychlosti 50 km/h měl zjevně zákonodárce za to, že k zajištění bezpečnosti provozu na dané komunikaci je nutno stanovit právě tuto maximální rychlost. Umístění rychloměru je rovněž odůvodněno záměrem obce zvýšit bezpečnost silničního provozu v daném úseku, jak vyplývá ze stanoviska Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 5. 6. 2015, jímž byl schválen úsek pro stacionární měření v úseku č. p. v obci
49. Soud tak z tvrzení žalobce neshledal žádné mimořádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo snížení míry nebezpečnosti jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků.

Přezkoušení rychloměru

50. Žalobce dále požaduje přezkoušení rychloměru, neboť má důvodné obavy, zda bylo měření provedeno ověřeným rychloměrem. K tomu soud uvádí, že z předloženého ověřovací listu č. 213/15 ze dne 22. 10. 2015 vyplývá, že rychloměr č. 15/0184 umístěný v na ul. u č. p. byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Zkouška rychloměru proběhla dne 22. 10. 2015 a ověření bylo platné do 21. 10. 2016, tudíž v době spáchání přestupku měl rychloměr platné ověření. Rovněž z oznámení o přestupku Městskou policií Židlochovice vyplývá, že rychloměr byl nastaven dle návodu k obsluze. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.

9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, konstatoval, že ověřovací list rychloměru je veřejnou listinou, u které se presumuje její správnost.

51. S ohledem na to, že došlo ke změření rychlosti, tedy ověření výsledku a ukončení měření, což je prokázáno výstupem z rychloměru, je chyba měření objektivně vyloučena, neboť v případě nesprávného nastavení přístroje by nedošlo k ověření výsledku hodnoty měření a přístroj by rychlost vozidla nezměřil. (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39, k rychloměru typu Ramer 10). Lze mít proto objektivně za to, že rychloměr byl správně nastaven.
52. Soud nijak nezpochybňuje, že žalobce může mít na přezkoušení rychloměru ve smyslu § 11a zákona o metrologii právo. Důvod, proč považuje soud postup žalovaného za správný je ten, že ke spáchání deliktu došlo dne 7. 6. 2016 a přezkoušení rychloměru navrhl žalobce až v žalobě ze dne 7. 8. 2017, tedy více jak jeden rok po měření rychlosti. Takové přezkoušení by nemohlo přinést žádné relevantní výsledky pro měření z roku 2016 už jen proto, že v průběhu času došlo k opětovnému ověřování rychloměru, jehož součástí mohlo být i jeho nové nastavení.

Zavinění

53. Žalobce se v další části žaloby zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017, bylo znakovou skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakovou přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
54. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakovou skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
55. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakantní lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb., ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný

zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb., splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.

56. Krajský soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb., by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval, mimo jiné, první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
57. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb., změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce, vložil do § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, a to až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
58. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti 1. 7. 2017, není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

Vady výroku

59. Žalobce dále namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje nedostatečnou právní a skutkovou kvalifikaci, neboť ve výroku není uvedeno ustanovení, které obsahuje pravidla pro výměru pokuty a z výroku není odvoditelný ani znak skutkové podstaty.
60. V souzené věci již výše soud zrekapituloval obsah výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud znovu opakuje, že správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl, že porušení pravidel

silničního provozu vozidlem RZ: spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h neustanoveným řidičem, tedy porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a to na pozemní komunikaci č. p., v dne 7. 6. 2016 v 21:11 hodin, tak, že jel rychlostí 61 km/h, resp. 58 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h). Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

61. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrný popis uvedením místa (ul. č. p. v), dne a času (7. 6. 2016 v 21:11 hodin) a způsobu spáchání (překročení nejvyšší dovolené rychlosti, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci). Skutková kvalifikace tak byla správním orgánem provedena řádně a nelze tak v tomto směru správnímu orgánu ničeho vytknout. Soud tedy uzavírá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu je popis skutku konkrétně uveden tak, že jednání není zaměnitelné s jednáním jiným a na základě výroku lze učinit závěr, že došlo k protiprávnímu jednání, které je výrokem postihováno.
62. Ve výroku je rovněž odkazováno i na příslušná ustanovení zákona, na základě nichž lze dostatečně vymezit spáchaný skutek a podřadit jej pod příslušné právní normy. Pravidlo pro výměru pokuty obsahuje ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, jež je ve výroku správního rozhodnutí uvedeno.
63. Soud nepovažuje za pochybení správního orgánu, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu nicméně sankce byla uložena na naprosté spodní hranici zákonné sazby, pročez nepovažuje soud toto pochybení za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
64. V případě požadavku na uvedení absence následku dopravní nehody při přestupkovém jednání ve výroku žalobce nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postížen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes

přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná.

65. Co se týče námitky, že z výroku nevyplývá typ použitého rychloměru, postačuje podle názoru soudu pouze konstatování ve výroku, že k měření došlo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, jak předpokládá ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Z rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývá, že ke změření rychlosti došlo automatizovaným technickým prostředkem, a to jak z výroku, tak z odůvodnění rozhodnutí. Konkrétní typ použitého rychloměru pak vyplývá z důkazů založených ve spisu.
66. K samotnému odkazu na ustanovení § 10 zákona o silničním provozu soud konstatuje, že citované ustanovení je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla [...] v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu“. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Lze souhlasit se žalobcem potud, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný, a to proto, že citace ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016 – 37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 zákona o silničním provozu veškeré požadované znaky. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec, ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.
67. Námitku soud tedy považuje za nedůvodnou, neboť v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je řádně vymezen jak skutek, tak právní hodnocení skutku.

Protiústavnost

68. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k námitce protiústavnosti na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách

www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.

V. Shrnutí a náklady řízení

69. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle §78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
70. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.